

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Hluštíkem, Ph.D. ve věci

žalobce: A. L.
státní příslušnost Íránská islámská republika
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty
Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra České republiky
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2025, č. j. OAM-322/BA-BA01-VL11-PZ-2025, ve věci zajištění v zařízení pro zajištění cizinců,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR ze dne 27. 6. 2025, č. j. OAM-322/BA-BA01-VL11-PZ-2025, **se zrušuje.**
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 85 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se domáhá přezkumu výše specifikovaného rozhodnutí žalovaného, kterým rozhodl o prodloužení doby trvání zajištění žalobce dle § 46a odst. 1 písm. e), odst. 5 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) tak, že prodloužil dobu zajištění žalobce do 12. 9. 2025.
2. Žalobce namítá, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu, když zejména nepřihlédl k individuální situaci žalobce. Žalobce dále namítl nepřezkoumatelnost prodloužení doby zajištění.
3. Žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout a odkázal na napadené rozhodnutí.

Zjištění vyplývající z obsahu správního spisu

4. Dne 12. 3. 2025 žalobce kontrolovala hlídka policie, přičemž žalobce nepředložil žádný cestovní doklad ani doklad prokazující jeho totožnost a oprávněnost pobytu na území ČR.
5. Dne 13. 3. 2025 rozhodla cizinecká policie o zajištění žalobce za účelem jeho správního vyhoštění, které mu bylo uloženo téhož dne.
6. Dne 17. 3. 2025 podal žalobce žádost o mezinárodní ochranu.
7. Dne 21. 3. 2025 rozhodl žalovaný o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců, a to do 4. 7. 2025. Proti tomuto rozhodnutí brojl žalobce žalobou u Krajského soudu v Plzni, která byla rozsudkem tohoto soudu ze dne 25. 4. 2025, č. j. 33 A 13/2025-45 zamítnuta.
8. Napadeným rozhodnutím ze dne 27. 6. 2025 žalovaný prodloužil dobu zajištění do 12. 9. 2025; toto rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 30. 6. 2025.

Posouzení věci krajským soudem

9. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. O žalobě rozhodl krajský soud bez nařízení jednání, a to v souladu s § 46a odst. 8 zákona o azylu.
10. Co se týká rozsahu přezkumu napadeného rozhodnutí, postupoval soud v souladu s požadavky rozsudku Soudního dvora EU ze dne 8. 11. 2022 o předběžné otázce ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid. Z něho je nutno dovozovat, že správní soud je povinen při přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince přihlížet i k vadám a nezákonnostem rozhodnutí, které zjistí sám, bez ohledu na námitky uplatněné žalobcem. V řízení o přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince se proto s ohledem na specifika institutu zajištění neuplatní pravidlo soudního přezkumu v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a správní soud je oprávněn, resp. povinen identifikovat případné další nezákonnosti zajištění (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 11. 2022, č. j. 34 Az 36/2022-32, č. 4439/2022 Sb. NSS).
11. Soud se předně zabýval otázkou nutnosti prodloužení doby trvání zajištění, jak ji žalovaný stanovil v napadeném rozhodnutí.
12. Dle § 46a odst. 5 zákona o azylu (ve znění účinném od 1. 7. 2023) platí, že žalovaný v rozhodnutí o zajištění *stanoví dobu trvání zajištění, kterou lze prodloužit, a to i opakovaně, nejdéle na 180 dnů.*

13. Žalovaný napadeným rozhodnutím prodloužil dobu trvání zajištění žalobce do 12. 9. 2025. Rozhodnutí v této části odůvodnil tím, že v případě žalobce na 12. 9. 2025 připadá nejzazší doba zajištění v trvání 180 dnů. Žádost žalobce o mezinárodní ochranu nebyla zamítnuta jako zjevně nedůvodná ani nepřipustná a „byla posunuta do standardního plného posouzení jejího obsahu“, což si společně se zajištěním širšího rozsahu informací o zemi původu žalobce, jeho seznámením s podklady a přípravou konečného rozhodnutí ve věci vyžádá delší dobu, blížíci se zákonem stanovení šestiměsíční lhůtě pro vydání rozhodnutí.
14. V té souvislosti poukázal na rozhodnutí ze dne 21. 3. 2025 o zajištění žalobce a uvedl, že se dle jeho názoru na důvodech zajištění uvedených v předmětném rozhodnutí nic nezměnilo a z postupu žalobce je zřejmé, že by jeho propuštěním ze zajištění byla ohrožena realizace rozhodnutí správního orgánu o žádosti žalobce ve věci mezinárodní ochrany, a to zejména následné vycestování žalobce.
15. Takové odůvodnění doby trvání zajištění je však absolutně nedostatečné. Krajský soud se především musí pozastavit nad úvahou žalovaného, že *„z postupu žalobce je zřejmé, že by jeho propuštěním ze zajištění byla ohrožena realizace rozhodnutí správního orgánu o žádosti žalobce ve věci mezinárodní ochrany“*.
16. Žalovaný především nijak nespecifikoval, co je myšleno *postupem žalobce* a především, není zřejmé, v čem by byla ohrožena *realizace* rozhodnutí o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Jestliže by totiž žalovaný rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany žalobce, již z povahy věci nepřipadá jakákoli *realizace* tohoto rozhodnutí v úvahu.
17. Žalovaný dále nijak nespecifikoval důvody, na něž odkazoval a pro něž bylo rozhodnuto o zajištění žalobce dne 21. 3. 2025. Rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění je samostatným rozhodnutím, na které je třeba co do odůvodnění klást shodné nároky jako na rozhodnutí o samotném zajištění, a to ve všech jeho částech.
18. Krajský soud v této věci odkazuje na závěry vyslovené v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2025, č. j. 4 Azs 8/2025-20, přijaté ve skutkově téměř totožné věci. V tomto usnesení NSS uzavřel, že: *„[10] Nejvyšší správní soud považuje závěr o nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí také za správný, neboť stěžovatel ve svém rozhodnutí jen konstatoval, že se na důvodech zajištění žalobce nic nezměnilo a je nadále zřejmé, že by jeho propuštěním ze zajištění byla ohrožena realizace rozhodnutí správního orgánu o žádosti ve věci mezinárodní ochrany, a to zejména jeho následné vycestování z České republiky. Stěžovatel tedy nedostal požadavku na individualizaci rozhodnutí a nevyklíčil v něm konkrétní skutečnosti ospravedlňující prodloužení doby zajištění, jak učinil v kasační stížnosti, k čemuž však při přezkumu napadeného rozsudku nelze přihlížet. Této své povinnosti se přitom nemohl zbavit odkazem na jiný správní akt obsažený ve spisovém materiálu, neboť měl náležitě objasnit, jaké skutečnosti z něho vyplývající nasvědčují nutnosti prodloužení doby zajištění žalobce. V této souvislosti lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016–48, v němž ve vztahu k rozhodnutí o zajištění cizince podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu konstatoval, že „[v]ždy však bude třeba zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU, včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince“*.

[11] Rovněž lze souhlasit s úvahou krajského soudu, že není zřejmé, jak by propuštění žalobce ze zajištění ohrozilo realizaci rozhodnutí správního orgánu o jeho žádosti ve věci mezinárodní

ochrany. Nucené vycestování žalobce by totiž nebylo důsledkem tohoto řízení, nýbrž řízení o správním vyhoštění, v jehož průběhu žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany, a proto byl zajištěn podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Takovou úvahu však rozhodnutí stěžovatele postrádá.“.

19. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné také v části, ve které se žalovaný zabývá stanovením doby trvání zajištění. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je v této části velmi vágní, když pouze zdůrazňuje, že žádost žalobce „byla posunuta do standardního plného posouzení jejího obsahu“, což si společně se zajištěním širšího rozsahu informací o zemi původu žalobce, jeho seznámením s podklady a přípravou konečného rozhodnutí ve věci vyžádá delší dobu, blížíci se zákonem stanovení šestiměsíční lhůtě pro vydání rozhodnutí. Z uvedeného není zřejmé, z jakého důvodu si zajištění podkladů pro vydání rozhodnutí a jeho příprava, natož seznámení s podklady (sic!), vyžádají delší dobu, „blížíci se zákonem stanovení šestiměsíční lhůtě pro vydání rozhodnutí“.
20. Lze uzavřít, že napadeným rozhodnutím žalovaný v zásadě popírá nutnost zajištění cizinců žádajících o mezinárodní ochranu po co nejkratší dobu ve smyslu čl. 9 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26. června 2013, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu.
21. Napadené rozhodnutí v nynější věci neobstojí pro svou nedostatečnost a je na místě jej zrušit pro jeho nepřezkoumatelnost.
22. Krajský soud pro úplnost dodává, že ve výroku tohoto rozsudku současně nevyslovil, že se žalovanému věc vrací k dalšímu řízení. Vychází z právního názoru vysloveného v rozsudku NSS ze dne 1. 11. 2012, č. j. 9 As 111/2012-34, č. 2757/2013 Sb. NSS, dle něhož „po zrušení rozhodnutí žalovaného o zajištění stěžovatele je nutno na toto rozhodnutí nahlížet, jako kdyby vůbec nebylo vydáno. Neexistuje tak řízení, v němž by mělo být pokračováno (...). Je-li tedy tento úkon ve formě rozhodnutí zrušen, neznamená to současně, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, jak je ve správním soudnictví obvyklé (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Naopak to z povahy věci, která je značně specifická a vyžaduje urychlené vyřízení, znamená ukončení řízení před správním orgánem, aniž by se tím, jakkoliv zasahovalo do jeho pravomoci, která byla vyčerpána vydáním původního rozhodnutí.“ Citovaný právní názor je použitelný i na právě řešenou věc a krajský soud nemá důvod postupovat v souzené věci jinak.
23. V této souvislosti je nutno důrazně upozornit na § 46a odst. 13 písm. c) zákona o azylu, podle něhož musí být zajištění podle zákon o azylu „bez zbytečného odkladu bez rozhodnutí ukončeno, rozhodne-li soud o zrušení rozhodnutí o zajištění nebo o prodloužení doby trvání zajištění (...)“.
24. Konečně krajský soud uvádí, že s ohledem na výše přdestřený právní názor pro nadbytečnost již nevypočítával další žalobní námitky.

Závěr a náklady řízení

25. Krajský soud shledal žalobu důvodnou, a proto napadené rozhodnutí dle § 78 odst. 1 s. ř. s. napadené rozhodnutí zrušil.
26. O náhradě nákladů řízení mezi žalobcem a žalovaným bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když soud závázal žalovaného nahradit žalobce částku 85 Kč na poštovním v souvislosti s podáním žaloby. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud

žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 18. července 2025

JUDr. Petr Hlušík, Ph. D.
samosoudce